

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ ΤΟΥ Κ.Θ.Β.Ε. ΣΤΟ 46Ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΟΛΥΜΠΟΥ

WRITTEN BY [ΕΛΣΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ](#)

19/08/2017

PUBLISHED IN [ARTS AND CULTURE](#), [ΘΕΑΤΡΟ](#), [ΣΚΕΨΕΙΣ - ΑΠΟΨΕΙΣ](#)

[Μου αρέσει!](#)

[Κοινοποίηση](#)

Αρέσει σε 12 άτομα. Γίνετε ο πρώτος από τους φίλους σας.

0

Η τραγωδία του Αισχύλου Επτά επί Θήβας είναι μία από τις δυσκολότερες για να ανέβει σε θεατρική σκηνή. Το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος εμπιστεύτηκε στον Λιθουανό σκηνοθέτη Τσέζαρι Γκραουζίνι το δύσκολο αυτό εγχείρημα. Με φρέσκια ματιά, ο σκηνοθέτης κατάφερε να ενορχηστρώσει μία συγκλονιστική παράσταση.

Η ιστορία της τραγωδίας αφορά την καταραμένη γενιά του Λαΐου και των εγγονών του Ετεοκλή και Πολυνείκη, παιδιών του Οιδίποδα, η εντολή του οποίου ήταν να κυβερνούν την Θήβα εναλλάξ, ανά έξι μήνες. Όταν ο Ετεοκλής αρνείται να παραδώσει τον θρόνο στον αδελφό του, ο Πολυνείκης συμμαχεί με έξι βασιλιάδες και πολιορκεί την πόλη. Μέσα, ο λαός είναι πανικόβλητος. Η εχθρική δύναμη είναι τεράστια και τους προΐδεάζει για την τύχη τους. Η τραγωδία ξεκινά με τον θρήνο των Θηβαίων παρθένων, για τη μοίρα που τους περιμένει. Οι άνδρες της πόλης επηρεάζονται και δείχνουν ήδη ηττημένοι. Ο Ετεοκλής μαλώνει τις γυναίκες. Τις καλεί να σωπάσουν και να δώσουν κουράγιο στους πολεμιστές. Έρχεται ο Κήρυκας και αναφέρει ότι οι επτά πολιορκητές βασιλιάδες έριξαν κλήρο, για να δουν σε πια από τις επτά πύλες της πόλης θα παραταχθούν. Έτσι, ο Ετεοκλής ακούγοντας και αναλύοντας τα χαρακτηριστικά του κάθε βασιλιά, διαλέγει και έναν Θηβαίο άνδρα με αρετές τέτοιες ώστε να σταθεί αντάξια απέναντι στον εχθρό. Ο ίδιος επιλέγει να συγκρουστεί με τον αδελφό του και εμπυχώνει τον λαό. Η μάχη δίνεται, τα αδέλφια πεθαίνουν, η πόλη σώζεται αλλά και χωρίζεται στα δύο. Η μισή υποστηρίζει την Αντιγόνη, που θέλει να θάψει με τιμές τον Πολυνείκη. Η άλλη μισή υποστηρίζει την Ισμήνη, που πιστεύει ότι μόνο ο Ετεοκλής πρέπει να ταφεί με τιμές, ως υπερασπιστής της Θήβας.

Τώρα όσον αφορά στην παράσταση η έναρξη με τον θρήνο λίγο ξενίζει. Κρατά περίπου 15 λεπτά. Κάποια στιγμή σκέφτηκα ότι δεν θα τελειώσει ποτέ. Οι ηθοποιοί χωρίς μικρόφωνα, έβγαζαν πραγματικές, τραγικές κραυγές. Ευτυχώς που η ακουστική στο αρχαίο θέατρο του Δίου είναι εξαιρετική.

Η παράσταση αρχίζει να γίνεται σιγά-σιγά συναρπαστική, όταν ο εκπληκτικός Γιάννης Στάνκογλου, ως Ετεοκλής, αρχίζει να βγαίνει από την ληθαργική ακινησία στην οποία τον οδήγησαν τα νέα της πολιορκίας και μαλώνει σε ολοένα και εντονότερο τόνο τις γυναίκες. Με την είσοδο του Κήρυκα και σε

αντιμετωπίσει τον αδελφό του. Και είτε ο ένας είτε και οι δύο θα βρουν τον θάνατο.

Η εμπύχωση του λαού συνοδεύεται με την υπέροχη μουσική του Δημήτρη Θεοχάρη. Θυμίζει τον χορό των Αναστενάρηδων που όλη την νύχτα χορεύουν για να πέσουν σε κατάσταση έκστασης. Για να ξεχάσουν το τι θα αντιμετωπίσουν την επόμενη μέρα.

Ίσως η συγκλονιστικότερη στιγμή της παράστασης είναι η μονομαχία των δύο αδελφών. Αναμετρώνται αρχικά με τα κύμβαλα, που κρατούν σας ασπίδες. Και αφού απαλλαγούν από τα αυτά, με αγκαλιές, Σφιχτές αγκαλιές. Τραγικές αγκαλιές. Αγκαλιές γεμάτες λαχτάρα. Και τελικά πεθαίνουν, σφιχταγκαλιασμένοι. Όρθιοι. Και αφήνουν το κοινό χωρίς ανάσα, από την ένταση.

από τους ακροατές. Σε αυτό ο Αλέξανδρος Τσακίρης ήταν πιστός και πολύ καλός. Όμως μέσα στην συναισθηματική ένταση των πολιορκημένων, η φωνή του ακουγόταν σαν ψυχρολουσία. Σε αφύπνιζε.

Το μόνο σημείο που δεν μου άρεσε ήταν κατά την επιλογή των Θηβαίων ανδρών, που θα υπερασπίζονταν τις πύλες της πόλης. Μετά το άκουσμα του ονόματός τους, λάμβαναν τα όπλα, δεν μιλούσαν και επιδίδονταν σε ένα ατομικό χορό που φαινόταν ξένος μπροστά στην ένταση της στιγμής. Πραγματικά δεν μπορούσες να αντιληφθείς τι θέλει να δείξει ο σκηνοθέτης.

Η σύγχρονη ενδυματολογική προσέγγιση, οι άνδρες φορούσαν μαύρα κουστούμια και οι γυναίκες γκριζα φορέματα, πολλές φορές ξενίζει αυτούς που θέλουν να αποδίδεται η αρχαία τραγωδία τοποθετημένη στον χρόνο που γράφτηκε. Δεν με πειράζουν τα κουστούμια, δεν τρελαίνομαι να βλέπω χιτώνες, πόρπες και σανδάλια. Εξάλλου, τόσο οι τραγωδίες όσο και οι κωμωδίες ακούγονται τόσο μα τόσο σύγχρονες. Η πολιορκία μιας πόλης, μέσα στα πλαίσια ενός εμφυλίου, έχει ακριβώς τα ίδια ψυχολογικά γνωρίσματα και τότε και τώρα.

Η παράσταση στο σύνολό της ήταν πράγματι εξαιρετική και ο Ετεοκλής του Στάνκογλου εκπληκτικός. Τα χειροκροτήματα στο αρχαίο θέατρο του Δίου κράτησαν για αρκετή ώρα, ενώ ανάμεσα στο κοινό βρισκόταν σύσσωμη η ΣΤ' τάξη του Δημοτικού Σχολείου Βροντούς, με τους δασκάλους τους. Το σχολείο εφαρμόζει ένα πιλοτικό πρόγραμμα φιλιανγνωσίας και τέχνης, στο οποίο εντάχθηκε η συγκεκριμένη δράση, εγκεκριμένο από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής και το Υπουργείο Παιδείας. Ήταν ένα δύσκολο έργο για μαθητές δημοτικού, αλλά τα παιδιά παρακολούθησαν μαγεμένα.

